

Награда Богословском факултету Српске Православне Цркве

Његово Блаженство Петар VII, Папа и Патријарх александријски и све Африке, Г. Константин Стефанопулос, Председник Републике Грчке, Г-ђа Елен Карер д'Онкос, Стални Секретар Француске Академије, Г. Владимир Потатин, Председник компаније Интеррос, и Богословски факултет Српске православне Цркве у Београду добитници су годишњих награда Међународног фонда јединства православних народа за 2003. за истакнуту активност на јачању јединства православних хришћанских народа. На свечаној церемонији одржаној у Конференцијској/Концертној сали храма Христа Спаситеља у Москви, у уторак 21. јануара 2004. године, награде су уручили Његова Светост Алексеј II, Патријарх московски и све Русије и Председник Већа Повереника МФЈПН, и Председник Фонда Г. др Валери Алексејев, професор Државног Универзитета Ломоносов и саветник Председника Државне Думе Руске Федерације. Делегацију Богословског факултета Српске православне Цркве на свечаној церемонији чинили су Његово Преосвештенство проф. др Игнатије (Мидић), епископ Пожаревачки и Браничевски, презвитер др Владан Перишић, декан Факултета, и Г. Петар В. Шеровић, секретар Факултета. Др Владан Перишић је након пријема награде из руку Патријарха московског одржао кратак пригодан говор:

"Ваша Светости,
Ваша Преосвештенства,
Часни оци,
Господо хришћанска,

Велика је и незаслужена част али и неизмерна радост бити данас на овом светом месту и у име Богословског факултета Српске Православне Цркве примити из руку самог Патријарха Московског и целе Русије, Господина Господина Алексеја Другог, ову престижну награду. Додељујући награду једном богословском факултету комисија је показала посебан сензибилитет и разумевање самих темеља јединства православних народа. Заиста, православни народи се у много чему разликују: различито им је етничко порекло, различита им је историја, различити су им језици, различити су им обичаји и још много штошта. Па и у самој Цркви православној није све потпуно исто код различитих народа који овој Цркви припадају: различити су литургијски типови, различити су типичи, различити црквени обичаји, одежде и одоре и тако даље и тако редом.

Оно, међутим, што чини да све ове различитости не буду једна другој супротстављене и да једна другу не искључују, него, управо супротно, да једна другу допуњавају те да само све заједно у свој својој разиграној разноликости сачињавају богатство и пуноћу, јесте чињеница да сви православни народи имају само једну свима заједничку теологију. Та теологија, тај најјачи чинилац јединства Хришћана, предана нам је од првог опитног Светеолога, самога Господа нашег Исуса Христа, чије је бого-словље уједно и слово о Богу и слово самога Бога. И баш зато што је слово самога Бога, Његово богословље није учено нагађање о божанским стварностима (што није ништа друго до пипање у мраку), него сведочење из прве руке, сведочење очевидца, који управо због тога говори „као што није говорио ниједан други човек” ни пре ни после Њега. И ту теологију, то богопознање које живот значи, предао је Он Цркви својој, не да је ова чува као неки драгоцен музејски експонат древне прошлости, него да је негује као неисцрпно врело из којег ће свако поколење и сваки искрени боготражитељ у своме времену пронаћи надахнуће и смернице за одговор на најболнија и најнеодложнија егзистенцијална питања људског постојања. Тако су теологију схватили и Свети Оци и Учитељи Цркве и непрестано су се трудили да нам покажу да она није наука међу другим наукама или академска дисциплина међу другим дисциплинама, него ако је истинита онда је храна без које нам нема живота, а ако је лажна онда је отров који нас усмрћује.

Теологија није, дакле, сувишни украс у животу Цркве, није ствар другоразредна и небитна коју равнодушно прихватамо ако је има, али без које бисмо могли када је којим случајем не би било. Напротив, на истинској теологији, на исправном словљењу о Богу и исправном слављењу Бога (а православној теологији имамо само када то двоје падну уједно), почива васцели живот јединствене Цркве Христове у свом богатству осталих различитости.

Имајући све ово у виду, и ми се на Богословском факултету у Београду трудимо да теологију схватамо управо на гореописани начин и да у срцима наших (готово хиљаду) студената разгоримо теолошки пламен

истинског богопознања - онога које води у Царство Небеско. Благодарећи Фонду на овој награди, благодарим Господу што нас упућује једне на друге и све заједно позива и сабира у једну Цркву Његову у којој ћемо и једни са другима и са самим Господом пребивати у радости непролазног Царства Божијег."

Наредног дана, у среду 22. јануара – на празник Св. Филипа, Митрополита Московског, два Патријарха, са великим бројем митрополита, архиепископа, епископа, свештеника и ђакона све три Цркве (Руске, Александријске и Српске), служили су Свету Литургију у древном храму Успења Пресвете Богородице у Кремљу. Након Литургије сви добитници награда и служеће свештенство позвани су на свечани ручак којем је домаћин био Његова Светост Алексеј II, Патријарх московски и све Русије, а који је одржан у древној Патријарашкој палати у Кремљу. Овај скуп, трпезу љубави, почаствовао је својим присуством и Г. Владимир В. Путин, Председник Руске Федерације.

Благословом Његове Светости Алексеја II, Патријарха московског и све Русије, Фонд јединства православних народа основан је априла 1995. године. Створен је са циљем усредсређења активности на делу утврђивања духовног живота међу братским православним народима и ради доприноса већ постојећим напорима на плану њихове међусобне културне и друштвене сарадње. Марта 1998. године Фонд је добио међународни статус.